

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל יובל ביהם ז"ל

בן עליזה ויוחנן

נולד בירושלים

בתאריך י"ט באלול ת"ש, 22/9/1940

התגורר בירושלים

התגייס ב אוקטובר 1958

שרת בחיל הרגלים

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

כ"ז באייר תשכ"ז, 6/6/1967

נקבר בהר הרצל

אזור: ב חלקה: 11 שורה: 11 קבר: 5

הותיר אחריו אישה ובן

בן 27 בנופלו

קורות חיים

בן יוחנן ועליזה. נולד ביום י"ט באלול ת"ש (22.9.1940) בירושלים. את ראשית חייו עשה על הר הכרמל בספגו אל קרבו את ההדר של נוף ההרים והים. כנראה שהשלווה הנסוכה על הנוף הזה השפיעה על נפשו לא במעט. בגיל חמש נסע עם הוריו לכמה שנים לארצות הברית. הסביבה החדשה, תנאי החיים שהיו בלתי ידועים לו והשפה הזרה דווקא השאירו את רישומם לטובה על הנער ועזרו לקדם את התפתחותו. כאשר חזר לארץ עם הוריו ועד מהרה נקלט בחברה, הצטרף לתנועת "הצופים" ובבית הספר התחיל להתעניין בנושאים טכניים ומיכניים. אהב מוסיקה ועסק בענפי ספורט שונים, כגון: שחייה וכדורסל. אחרי שסיים את בית הספר התיכון בבית הכרם גויס לצה"ל באוקטובר 1958 ולאחר מכן התנדב

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לחיל הצנחנים. אחרי שחרורו התחיל ללמוד כלכלה וסטטיסטיקה באוניברסיטה העברית בירושלים והגיע לתואר B.A את מקצוע הכלכלה לא ראה כמעשי אלא כתיאורטי ורצונו היה לטפל בעניינים מעשיים ומכאן שנטה לענייני בטחון שבהם בחר לעסוק. אולם הוא נמשך ללימודים והמשיך לקראת התואר השני (M.A); בתקופה זו התרכז ביחוד ביחסים בינלאומיים. בשעת לימודיו באוניברסיטה עבד במחלקת המחקר של בנק ישראל ולאחר מכן - ברשות לתיכנון כלכלי במשרד ראש הממשלה. בשנת 1963 נשא אשה ושלוש שנים לאחר מכן נולד להם ילד - ועיסוקיו השונים ותפקידיו המרובים לא מנעו ממנו מהתמסר להם באהבה רבה. מבוגר היה מגילו ובגרותו זו עזרה לו להתגבר על קשיים שונים בחיים. התיחס לאנשים ולעניינים ברצינות רבה, אולם יחד עם זה היתה בו שמחת חיי וכל מעשיו היו מתובלים בחוש ההומור הבריא שלו. בפרוץ מלחמת ששת הימים נקרא למילואים ובקרוב שהשתתף בו ביום השני לקרבות, הוא כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), פגע בו כדור-צלף בקרב שהתחולל בעיר העתיקה בירושלים וכך מצא את מותו. הניח אשה וילד כבן שנה. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. אחרי שנפל נטעה הקרן הקימת לישראל את "חורשת הארבעה" בהרי ירושלים לזכרם של ארבעה שנפלו במלחמת ששת הימים - ויובל ביניהם. בספר "מאירות גברו" של מפקדת הצנחנים מובאת הביוגרפיה שלו ותיאור קרבו האחרון. פרשת חייו ומותו הובאה בספר "נזכור", בעריכת יהודה האזרחי, שבהוצאת האוניברסיטה העברית בירושלים והסתדרות הסטודנטים שבה.

פתח - דבר

חוברת-זכרון זו יוצאת לרגל יום השנה לנפילתם של יובל ביהם,
יונתן יחיל ועודד קורצ'ין הי"ד.

מטרתה של חוברת צנועה זו היא לסייע לכולנו למלא את חובת-
הנצחתם של הנופלים במערכה להגנת ישראל.

נסינו להאיר את דמויותיהם של יובל, יונתן ועודד ע"י הבאת
תולדות חייהם, קטע שכתבו הם, ושכתבו אודותם.

לרגל יום השנה לנפילתם במלחמת ששת הימים אנו חונכים פינת-
זכרון לזכרם. שלושה גדודים בשבט, שהם היו חניכיו, או מדריכיו,
יקראו מהיום ואילך על שמם. מדי שנה נעניק את "גביע השלושה"
לגדוד המצטיין בפעילות הצופית.

הננו תקווה שיהא בכל אלה ובמיוחד בחוברת-הזכרון כדי להנציח
את שמותיהם של אלה שאינם - בלבנו.

יהי זכרם ברוך!

"מכל המילים שיצאו מגדרך
בימים של גאון ויגון ותקווה
שתי מלים יש פשוטות, איומות מכולן
שתי מלים נוראות: הוא היה...
(מתוך "הוא היה" מאת י. מוהר).

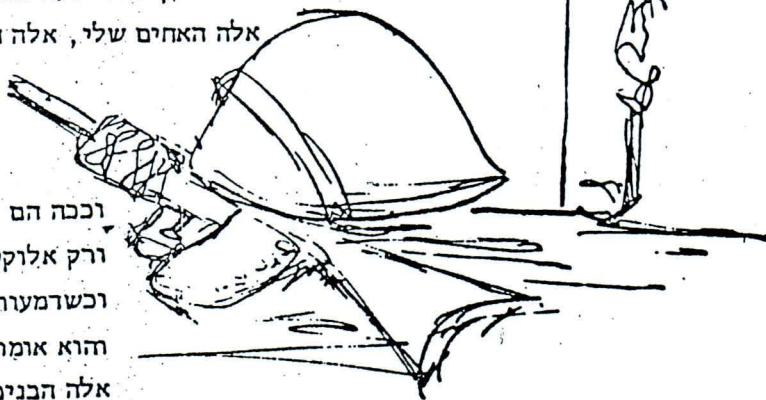

יזכור

הם באים מן ההרים, מן השפלה, מן המדבר
 הם באים - שמות, פנים עינים - ומתיצבים אל המסדר
 הם באים בעער גברי, חזקים ושזופים
 הם יוצאים מתוך המטוסים המרוסקים ומן הטנקים השרופים
 הם קמים מאחורי הסלעים, מעבר לדיונות ומתוך תעלות הקשר
 גיבורים כאריות, עזים כנמרים וקלים כנשר
 והם עוברים אחד אחד בין שתי שורות של מלאכים
 המאכילים אותם סוכריות ועונדים על צוארם פרחים
 ואני מביט בהם והם כולם שמחים
 אלה האחים שלי, אלה האחים

הם פוגשים זה את זה, עינים שחורות וכחולות חומות
 הם מזכירים זה לזה שמות וכלי-נשק ומקומות
 ומזגים זה לזה ספלי קפה וזה
 ומתפרצים פתאום יחד בקריאות: כיפאק היי!
 הם פוגשים בקהל הרב רעים וידידים
 המפקדים טופחים על שכם הטוראים וטוראים לחצים יד למפקדים
 והט פורצים בשירה ומחאים כפיים
 ומקשיבים להם בהתפעלות כל יושבי השמים
 והפגישה נמשכת יום ולילה יום ולילה
 כי חבורה שכזאת לא היתה עוד למעלה
 ואז פתאום שומעים כי הם קולות מוכרים ובוכים
 והם מביטים הביתה אל אבא ואמא, אל הנשים, הילדים והאחים
 ופניהם דוממות והם עומדים נבוכים
 ואז מישוהו מהך לחש: סליחה, אבל היינו מוכרחים
 נצחנו בקרבות וכעת אנו נחים
 אלה האחים שלי, אלה האחים

וככה הם עומדים והאור על פניהם
 ורק אלוקים לכדו עובר ביניהם
 וכשרמעות בעיניו הוא מנשק את פצעהם
 הוא אומר בקול רוטט למלאכים הלבנים:
 אלה הבנים שלי, אלה הבנים!

יובל ביהם ז"ל

נולד בירושלים 22.9.40

נפטר בביה"ח "בקור הולים" 6.6.67

יובל נולד להוריו עליזה ויוחנן ביהם בירושלים. הוא למד בביה"ס היסודי בית-הילד. בתקופה זו החל מתבלט בספורט דבר שנמשך גם לאחר מכן. לאחר סימו את ביה"ס היסודי המשיך בביה"ס התיכון בית הכרם (כיום התיכון שליד האוניברסיטה). בתיכון התמסר במיוחד למדעי הטבע אך גם בתקופה זו לא זנח את הספורט ואהב במיוחד כדורסל. הוא אף שחק בנבחרת הפועל י-ם.

היה בוגר מחזור תשי"ח בבית הכרם. אחרי ביה"ס התגייס כמובן לצבא ומשם הלך לאוניברסיטה שם למד בתהילה כלכלה וסטטיסטיקה ולאחר מכן יחסים בינלאומיים.

לצופים הצטרף יובל בכחה ה'. הוא נכנס

לגדוד "ארזים" ומאז נשאר בצופים כל הזמן ואף יצא לגרעין נח"ל. יובל היה פעיל מאד בצופים ובהיותו בשישית אף נבחר לייצג את ישראל במשלחת מצומצמת של צופי ישראל שהיתה צריכה לצאת להודו ב-1956. בגלל "מבצע קדש" תכנית זו התבטלה ויובל עבר אוטומטית למשלחת, שיצאה שנה לאחר מכן לג'מבורי עולמי באנגליה במלאת מאה שנה להולדתו של לורד באדן-פאול.

יובל יצא להדריך רק באמצע השישית ואז הדריך את גדוד "לביא" חברה שהיו שנתיים יותר צעירים ממנו. בסימו את השמינית יצא עם חבריו לנח"ל משם עבר יותר מאוחר ליהידת מרגמות מוצנחת וליחידה זו אף נקרא לפני המלחמה.

יחידתו הגיעה לירושלים בערב היום הראשון והצטרפה לחטיבת הצנחנים שפעלה בירושל
המזרחית.

בצהרי יום ג' עוד הצליח להתקשר עם אשתו אך מספר שעות לאחר מכן נפגע
ברחוב צלאח-א-דין. אחד מחבריו הצליח להעבירו לבית החולים "ביקור חולים", שם
נפטר.

השאיר אחריו אשה וילד. מרים ואלון.

אמו עליזה מספרת:

בצעירותו היה יובל ילד דינמי אהב לעשות דברים ולהיות פעיל. בזמנו הפנוי
אהב מאד לקרוא והתעסק בכל הקשור לסכנולוגיה ואלקטרוניקה ואף בנה רדיו ומכשירים
אחרים. הוא גם עסק בעינים אחרים חוץ מן הצופים אך גם פעילות זו היתה פעילות חברתי
כגון ארוח של קבוצות נוער שונות מחו"ל. הוא אהב מאד ספורט וביחוד כדורסל.

בקשר לפעילותו בצופים, נזכרת אמו, זה היה הדבר החשוב לו מכל. היו
חקופות שכל שאר הפעילות - ואפילו הלימודים היו נדחקים הצידה כי עסק בפעילותו בצו
אף פעם לא החסיר טיול או מחנה. חמיד רצה לטייל ולהכיר ולדעת עוד דברים הקשורים
במחנאות או בהכרת הארץ. גם בתור מדריך התמסר מאד לפעילות זו ותמיד חשב על פעיל
מיוחדת ומגוונת. על פעילות רבה זו אולי מורה העובדה שנבחר ליצג את צופי ישראל
בג' מבורי באנגליה. אחת החוויות הגדולות מג' מבורי זה היתה החזרה לישראל על אניה
שנשאה מעפילים ומשלחת הצופים עזרה להם כמה שיכלה ואף טיפלה בבעיות השונות או
ביצירת הוואי ומצב רוח טוב. כהמשך לפעילותו הצופית היתה כמובן יציאתו לנח"ל בהגיע
לגיל גיוס.

בקשר לפעילותו בגדוד מספר חברו זאב ברקאי:

יובל נכנס לגדודנו בכתה ה' ולא עזב עד הסוף. כבר בהיותנו צעירים התבלט בפעילותו. הוא היה אישיות דומיננטית ובאופן טבעי הפך להיות האחראי או המבצע. לרוב הוא לא נבחר לבצע משהו או להיות אחראי אך היה ברור שהוא ידאג לכל, שהוא יפעיל את החברה. בכל המחנות והטיולים בלט בארגון וסדור ולכן אף טבעי שיצא להדריך בשכבה המבוגרת ביותר שאפשר היה להדריך, גדוד "לביא". כהמשך לפעילותו הענפה היתה הבחירה שלו להיות מרכז "גרעין" בתקופה שלפני עברו לצנחנים.